

3. fejezet

Kiválasztott

- Mit szólt apád, hercegnő? – tette fel Impa a kérdést, mikor Zelda belépett a szobába. A válasz egyértelmű volt, elég volt Zelda arcára ránézni.

- Amikor bemutatott annak a Ganondorf fejedelemnek, és ránéztem, bevillant egy kép az álmomból: A sötét fellegek. Ez nem jelent jót... Apám nem hisz nekem, pedig már nem egy álmom mutatta meg a jövőt, ha képletesen is.

- Én hiszek neked. Téged támaszt alá az a sok egybeesés, ami mostanában történt, amióta megjelent ez a sötét alak.

- Mikre gondolsz?

- Elég megnézni az utóbbi Hyrule-i híreket. Először Ruto, a zorák hercegnője eltűnik. Utána hallani egyre gyakrabban egyre több lopást, amik mögött minden bizonnyal Ganondorf népének, a gerudóknak tolvajai állnak. Tegnap pedig a Dodongo barlang bejárata omlott be, ami a goronok legfőbb élelemforrása.

A hercegnő pár pillanatig töprengett, vajon mennyi összefüggés lehet a nevelője által említett események között. Impának gyorsabban eszébe jutott valami:

- Dodongo barlang... goronok... – gondolkozott hangosan – Ruto, a zora hercegnő... és nálunk, a Híliai királyi családnál is megjelenik egy sötét alak... Az álmodban meg... az erdőt említetted. Azt hiszem, értem az összefüggést! Zelda... emlékszel az Idő Templomának legendájáról, amit még kisebb korodban meséltem neked?

- Nagyjából.

- Figyelj, Zelda! – hátranézett, biztos nem hallja-e senki a beszélgetést, majd halkabban folytatta - Vigyázz az okarínára! Ne add oda senkinek, főleg ne Ganondorfnak. Ha igaz a sejtésem, akkor komolyan kell vennünk őt!

- Azt hiszem, értem, mire gondolsz. De van egy ötletem, hogy bizonyosodhatunk meg erről. – Egykori dajkája arcáról Zelda azt olvasta le, annak nem jutott eszébe, ami neki, így hát kis szünet után ismét ő szólalt meg – A tündérek biztos tudják az igazat, hiszen ott vannak mindenhol, egymással kapcsolatban.

- A tündérek segítségét csak nagyon fontos helyzetekben szabad igénybe vennünk... és ez most egy nagyon fontos helyzet!

Zelda elővette a titkos szekrényből az Idő okarínáját, majd kilépett az ajtón, Impával egyetemben. Futni kezdett a nagy kert felé vezető folyosón, mikor Impa megállította, mondván, viselkedjen természetesen. Senkivel nem találkoztak az úton (nem is hiányzott). A nagy kert keleti szélén fekvő dombok felé, az öröket elkerülték. Zelda nagyon sok titkos járatot, folyosót ismert a kastélyban és környékén, de gyakran talált újabbakat, így nem mondhatta soha biztosra, hogy az összeset. A kastély a Halál hegység lábainál épült, ami nem túl praktikus, ha épp megtámadnák azt, de ez nem számított, ugyanis az utóbbi időben nem volt nagy háború, a királyi sereg pedig nagyon képzett volt.

A meredek domboldalon nehéz lehet észrevenni, hogy az egyik nagyobb kő bizony mozdítható, igaz nem könnyen. Impának is kisebb erőfeszítésébe telt eltolni (felemelni nem bírta ő sem). A kis lyukon a hercegnő kis mérete miatt kúszva könnyen befért, Impának már lassabban ment...

Link kezének érintésére nyílt az „ajtó”. Annak túloldalán teljes volt a sötétség. Navi repült elől, Link lassú léptekkel követte. Hirtelen hang hallatszott mögülük, de nem élőlény adta ki: Lezárult az út visszafelé. Hiába tette Link tenyerét az ajtóra, az ki nem nyílt.

Aggódni kezdett. Ezt erősítette meg az is, hogy a helyiség nagy volt. Navi fénye se a plafont, se a tulsó falat nem érte el. Továbbá gyanús volt a túl nagy csend.

Link kérésére a tündér körbeprengte a sötét termet. Hamar kiderült a kör alakú alapjának mérete, annyira mégse volt nagy.

Élőlényt viszont – magukon kívül persze – nem láttak. Ha volt itt valaki, vagy valami, az csak a levegőben vagy a plafonon lehetett. Azonban Navinak ezúttal nem kellett felrepülnie, hogy kiderüljön, ott van-e a „királynő”. Ugyanis felvillant egy piros fény fentről. Aztán egy lény földre esése (vagy ugrása) volt hallható. Navi gyorsan a hang irányába repült, és megvilágította a lényt.

A lény hat erős ízelt lábára stabilan érkezett. Feje torz volt, egy nagy piros szem volt található rajta. Tora se volt egy szokványos rovaré. A ronda kitinpáncél látásra igen erősnek tűnt. Leghátsó részén pedig egy nagy tojócső volt.

- Te jó ég! Ez a legnagyobb rovar, amit láttam... már ha rovarnak tekinthető. – kiáltotta tágra nyílt szemekkel Link. – Navi, mindig kövesd a fényeddel!

A tündér hallgatott társára, és olyan távolságban állt meg, hogy a szörny teljesen jól látható legyen... de azért tisztességes távolságot tartott.

Link nem várta meg, hogy ellenfele támadjon. Gyorsan jobb kezébe vette a kardját, bal kezébe a pajzsát, majd a szörny felé rohant. Az közben felé fordult, de nem támadott. Mielőtt a villámgyors kardcsapás kettévágta volna, a szörny majd két métert hátraugrott. Link nem adta fel, újra támadásba lendült, ám a királynő ismét gyorsabb volt. Sebesen mozgott a kard, de egyszer sem ért a szörnyhez.

- Ááá! – hallatszott fájdalmasan Link szájából, miután egy nem várt pillanatban egy vastag ízelt láb több métert lökött rajta.

- Jól vagy?- kérdezte Navi, és a földön fekvő társa felé repült.

- Azt hiszem, nem tört el semmim. – majd feltápáskodott.

A szörnyet nem látták, pedig a pirosan világító szeme miatt kellett volna. A tündér ekkor fölfelé repült, Link tekintetével követte. A királynő a plafonon csüngött mozdulatlanul. Feje háttal volt Linknek, tojócsövét fordította felé.

Egy gyors gondolat, és máris egy kemény mag repült ki széleseben a csúzli gumijából. A kitinpáncél viszont kemény volt, a lövedék semmi kárt nem tett benne.

A tojócső kitágult, három labdaméretű tojás esett a földre. Navi el kellett döntse, hogy a talajt, vagy a plafont világítsa meg. A lentől hallatszó hangok alapján inkább lejjebb repült: az egyik tojócsőből egy rovarszerű szörny mászott elő.

Link már-már rutinosan ölte meg, és gyorsan kettévágta a másik két, már mozgó tojást, még mielőtt kikeltek volna.

- Vigyázz! – kiáltotta a tündér. Egy újabb tojás épp link feje mellett zuhant le, súrolva oldalát. – Akár rád is eshetett volna!

A fiú pajzsát feje fölé emelte. Ez nem is jött rosszul, ugyanis a rá három másodpercre zuhanó tojás épp telibe találta volna, miközben a már földön lévő tojást vágta ketté. Utána Link elpusztította a következő tojást, majd a következőt, majd a következőt...

Végül maga a királynő ugrott le, Linkhez igen közel. A fiú meg is ijedt a mellette hirtelen megjelenő, nála jóval nagyobb szörnytől. Azonban az ijedtséget hamarosan gondolkodás váltotta fel: „Közelharcban nem tudom megütni, mert túl gyors. A csúzli hatástalan... Mi van még nálam...” A gondolatot tett követte, Link előhúzott a zsebéből néhány deku diót, behunyta a szemét, és teljes erővel földhöz vágta a diókat.

- Most már kinyithatod a szemed. Gyorsan, még mielőtt magához tér!

A szörny egy helyben kapálózott, miközben kibillent az egyensúlyából és „hasra” esett. Link kihasználva ezt a pillanatnyi helyzetet, kardját, mélyen a leggyengébb pontnak tűnő piros szembe szúrta, mire a fájdalomtól a szemhez tartozó test megrándult. Ekkor újabb

karcsapás következett, ami végzetes volt a szörny számára: A feje lehullott, a test pedig többé nem mozdult.

- Huh, ez kemény volt. De mi volt? És vajon hogy került ide?... És hogy jutunk innen ki? – kérdezte Link, miután az ajtó, amin bejöttek, nem nyílt ki, mikor kezét rátette.

A válasza nem kellett sokat várni... annyit se, hogy Navi mondjon valamit, ami hasonló jelentéssel bír, mint az „én sem tudom”. Linket vakító világoskék színű fény vette körül... a következő dolog, amit látott, az a Deku fa volt.

- Jól csináltad, Link... – hallatszott a mély hang.

Tündérével együtt ismét ott álltak, ahol azelőtt, hogy bementek volna a fa „szájába”.

- Bebizonyítottad, hogy bátor vagy. Tudtam, hogy megteszed. Most többet elmondanék, remélem, végighallgatod.

Rövid csönd, majd csilingelő hang Link füle mellett...

- Jaaa – tért magához – Természetesen.

- Akkor most nagyon figyelj! A messi sivatag gonosza átkozott meg... Ez az ember szakadatlan kutatja a Szent Birodalmat sötét, gonosz erejével. A Szent Birodalomban lelhet rá a Triforce-ra, az istenek esszenciájára...- Linknek valamiért eszébe jutott rémálmából annak a sötét alaknak a gonosz tekintete – Az idők kezdetén, amikor nem léteztek lelkek, életek... Három istennő vetett véget a káosznak. Din, az erő istennője, Nayru, a bölcsességé, és Farore, a bátorságé. Din... erős lángoló karjaival alkotta meg a földet... Nayru... bölcsességét erre a földre árasztotta, értelmet, a törvények szellemét adva a világnak. Végül Farore... gazdag lelkével megteremtette az életet, annak összes formáját. Miután elvégezték ezt a munkát, eltávoztak a mennyek világába, és maguk mögött hagyták erejüket, lényegüket... aranyló háromszögek formájában. Ezek a szent háromszögek világunk alapjai, a Szent Birodalomban.

A fa várt, hisz tudta, kell egy rövid idő, amíg ezeket valaki felfogja. Mire látta, hogy Link szemében a dolgok mintha kezdenének kitisztulni, folytatta:

- Nem szabad... nem szabad hagynod, hogy ez a sötét ember tegye rá a kezét a Triforce-ra, hogy gonosz szívű ember belépjen a Szent Birodalomba. – a fa kérge mintha egyre sötétült volna, miközben ezeket mondta – Az átká halálos, és kiszívta az életerőt. Létem vége közeledik. Bár sikeresen megtörted az átkot, már azelőtt meg volt pecsételve a sorsom, mielőtt elkezdted. Igen, hamarosan meghalok, de ne bánkódjatok. – Link szemén látszott, hogy ezt nehezen fogja fel. A deku fa, az erdő nagy erejű őrzője... meghal? – Hisz elmondtam neked ezeket a fontos dolgokat. Ez Hyrule utolsó reménye. Link, menj el a Királyi Palotába. Ott találkoznod kell a sors hercegnőjével. És vidd ezt a követ is... ezt, amit ez az ember annyira akart, és ami miatt megátkozott.

Vakító zöld fény jelent meg Link előtt, majd ez a fény halványulni kezdett, végül lehetett látni forrását: Egy gömbölyű zöld kristály, arany foglalatban. Mintha ismerős lenne ennek a formája... Hát persze, a pajzs mintája!

- A jövő rajtad múlik. Látom, a bátorságod megvan. Navi, arra kérlek, segítsd Linket útján. Ég... vele...tek!

Mire az utolsó szavakat mondta a fa, teljesen elszürkült, levelei is elvesztették élénk zöld fényüket.

- Nem! Ezt nem hiszem el! Ez lehetetlen! A Deku fa nem halhat meg! – kiáltozott Link.

- Nem te tehetsz róla. Gyere, tegyük, amit mondott.

A fiú arca egy kis ideig a halott fára meredt, majd lassan elindult az ösvényen, vissza a faluba. A bozótosból kiérve nem számított arra, ami fogadta: Mido állt vele szemben, rosszkedvű arccal.

- Hé, Link! Mit tettél?! A Deku fa meghalt?

- Nos... – kezdte el lassan Link, de Mido a szavába vágott:

- Hogy tehetted? Az egész a te hibád!

Link ritkán kiabált másokkal, de most nagyon dühös volt:

- Hallgass! Nem tudsz semmit! Nem én tehetek róla! Nem tehettem semmit!

Mido se szokta meg ezt a hangnemet Linktől, és ránézve hátára akasztott kard markolatára, inkább úgy érezte, az a legjobb, ha továbbáll.

- Most mi legyen? Hogy mondjam meg a többieknek, mit történt?

- Emiatt ne aggódj, a tündérek is tudnak mindent. A legjobb az lenne most, ha nem várnád meg, hogy kérdezősködjének a többiek, hanem csendben elindulnánk. – Navi előrerepült, gondolván, így Link gyorsabban követi.

Így is történt. Igyekezett olyan helyen futni, ahol nincs senki. Elkerülte a párbeszédet, amíg a felső szintes házához ért. Ott se töltött el sok időt, csak elővette tarisznyáját, és annyi gyümölcsöt, illetve vizet tett bele, amennyi csak beléfért.

- Remélem, ennyi elég lesz. Több már nem fér be.

- Ebben biztos vagyok. Na, induljunk.

- De merre?

- Tudod, a falu nyugati részén van egy kis ösvény a bozótban, ami kivisz a sűrű erdőbe. Nem sokat használt út, hiszen senkit, aki beljebb merészkedett az erdőbe, többé nem láttak.. De én majd mutatni fogom, merre kell menni, ne aggódj.

Link kiment az ajtón, lemászott a létrán, Navi követte. Majd ismét úgy indultak el a szóban forgó hely felé, hogy kerüljenek el minden találkozást.

Az ösvény szűk volt, a sok bokortól lassan lehetett haladni. Viszont amint kiérték az erdőbe, már ritkultak a növények. Sötét volt, a fák lombjai szinte minden fényt eltakartak. Navinak és az egyéb apró világító lénynek köszönhetően azonban mégis elég jól lehetett látni. A tündér gyorsan repült, Link is gyorsan követte. Olyan egyforma minden, valóban könnyű lehet eltévedni.

Az út egy kisebb völgy fölötti függőhídon vezetett át. Amikor Link épp ennek a közepére ért, akkor hallotta meg azt a hangot, amit a legjobban szeretett hallani:

- Szóval elmész?

Link hátrafordult, és az egyik fa mögül látta előjönni az egyetlen kokirit, akivel mégis szívesen beszélt volna, Sariát.

A lány szomorúan nézett rá. Link közelebb jött, Navi is megállt, és Saria tündéréhez hasonlóan, társa feje fölött lebegett.

- Tudtam... hogy egy nap el kell hagynod az erdőt, Link. Mert te más vagy mint én, vagy a barátaim. – becsukta szemét, és zsebéből egy kis hangszert vett elő. Ezt Link először nem vette észre, elbűvölte Saria szépsége. – De ez nem baj, mi mindig barátok leszünk, igaz? – majd kinyitotta szemét, kezét Link felé nyújtotta. Ő csak most vette észre, mi van benne. – Neked adom ezt az okarínát. Kérlek, vigyázz rá.

Link kezét lassan a hangszer felé nyújtotta, majd magához vette, és szemügyre vette. Valamennyire tudott rajta játszani, Saria adott neki órákat korábban, de nem volt meg benne az érzés, hogy jobban el kéne sajátítania a fűvós hangszeren való játékot... egyszerűen nem jött be neki.

- Amikor játszol rajta, remélem, eszedbe jutok, és majd néha meglátogatsz itt az erőben.

Link kicsit zavarban volt. Nem is tudott többet mondani, mint hogy:

- Rendben van. Szia. – majd elfutott, Saria elköszönését, esetleges egyéb mondandóját nem hallotta már.

Ismét Navit követte. Hosszú ideig mentek, már lassabban, nem futva. Aztán egyre világosabb lett, végül már látszott a vonal, ahonnan már nem nőttek újabb fák, csak végtelen sík mező terült el. Itt Link ismét felgyorsított. Az egyik szélső fa előtt azonban megállt, mivel egy nagy baglyot vett észre, amint nagy szeméit rá mereszti. Támadó szándék azonban nem tükröződött róla.

- Húú, húú! Fiatal fiú, úgy tűnik elérkezett az idő, hogy végre elkezdődjön a kalandod. - szólt hozzá barátságosan a madár. - Sok nehézséggel kell még szembenézned... Ez a sorsod.

De ne bátortalanodj el soha, a legnehezebb időkben se! Ha Hyrule Királyi Városba akarsz eljutni, végig erre menj, egyenesen. - mutatott északnyugat felé a bagoly egyik szárnyával. – Ott találkozni fogsz egy hercegnővel. Ha esetleg eltévednél, és nem tudnád, hol vagy, csak nézz erre a térképre.

Egy összehajtott papírt ejtett le a földre másik szárnya alól, amit Link fel is vett. Széthajtotta, és szemügyre vette, be volt jelölve rajta az erdő, a falu és a királyi város. Jobb felső sarkán pedig volt egy kisebb térkép az útról, ami ezt a helyet köti össze a faluval. Link pontosan megnézte, milyen szembetűnő dolgot találhat, amiről felismeri ezt a helyet, az erdő „bejáratát”. A támpont végül is egy nagy kopár fa lett.

- Nos, akkor én most elrepülök. Viszlát, még biztosan találkozunk. – és huhogás közben elrepült az erdő felé.

Link összehajtotta és elrakta a térképet, majd Navival a nyomában elindult arrafelé, amerre a bagoly mutatta.